

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra I GENNEMBRUD

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 40. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680123649728/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

ungt, med skær Hud, dybe, varme Øjne og klare Stemmer. Saa-
dan som han mødte dem paa Gaderne; i smukke Dragter. Saa-
dan som de gik forbi ham. For de gik altid forbi, ingen af dem
saa ham. Og *han* turde ikke, turde ikke for alt i Verden røre
sig for at naa dem.

Aages Sange ærgrede ham, for de var kun tomme, klodsede
Ord om det, han vilde skulde være Handling, fin, tiende Hand-
ling. Og de var Ord, intet uden Ord; de bragte ham ikke nær-
mere.

Og saa ærgrede det ham dobbelt, at Aage netop skulde synge
de Sange nu, da han endelig gik sit Maal paa Livet og var spændt
og egentlig helst gad været alene.

Imidlertid sagde han ikke noget; nødigst af alt vilde han for-
nærme Folk. Men da Aage lod til at blive ved, maatte han lede
noget op for at faa en Samtale i Gang og Sangen stoppet.

— Det bliver mørkt, sagde han saa.

— Ja, svarede Niels Jensen.

Aage hørte det slet ikke.

— Har du været her før, Niels Jensen?

— Jeg kan ikke vide det.

— Hvad snakker I om?

Aage kom hen til dem. Gud ske Lov, tænkte Jørgen: naar
han nu bare ikke begynder igen.

Men det gjorde han ikke.

De kom op forbi Villaerne paa Jagtvejen. Der løb et Par Børn
og legede ude paa Vejen; men de blev kaldt ind i Seng, hørte
de, ligesom de var kommet forbi dem. Og de mødte et Par Land-
liggere, der gik Aftentur. Store, mørke Tjørnehække stod langs
Vejen og gemte for Haverne.

Saa slap Villaerne op, og der blev flad Mark til begge Sider
med stille Sommeraften ud over. Nede ved Charlottenlund Sta-

tion pøb et Tog; den kom saa fredsommeligt, denne eneste Lyd.

Og saa var de inde i Skoven.

Mørk, trang Underskov hegnede Stien, og tætte Trætoppe lukkede over den. Lidt foran dem gik der nogen. Om det var en Mand eller en Kvinde, kunde de ikke se. De gik til og kom forbi; det var en Mand.

Saa saa de endelig Pavillonen. En bred Lysstribе laa ud gennem den aabne Dør, og der lød Stemmer der inde og tynde Klavertoner.

De stod stille et Øjeblik udenfor Døren og saa paa hinanden. Jørgen havde Hjerterebanken og svedte og var klam i Hænderne. Men saa lo Aage og fik Niels Jensen puffet ind. Og saa var de der alle tre.

En eneste Gæst drev paa en Stol henne i en Krog, ellers var der ganske tomt om de smaa Borde i det lave, langstrakte Rum. Et Par kortkjolede Sangerinder sad oppe paa Tribunen og saa ud i Luften, der var tung efter osende Petroleumslamper, og en høj lyserød, som stod og talte med den enlige Herre, gik op til de to andre, straks efter at Jørgen, Aage og Niels Jensen var kommet ind.

De satte sig ved det bageste Bord, ganske stilfærdigt. Havde der staaet et endnu længere borte, havde de sat sig ved det. Og saa stirrede de over paa Sangerinderne; det faldt ingen af dem ind at sige noget.

Opvarteren gik og tørte de nærmeste Borde af; han kom omtrent helt hen til dem.

De saa paa hinanden.

Det blev til tre Sodavander.

Men Propperne maatte de selv om at faa op, og følgelig flød Sodavandet ud over Bordet, saa der ikke blev en tør Plet til en